

Torteguss unn Radiesjer

Omm Moondaach habb isch in de Kolonnade dess Kättche getroffen. Die wollt grad in de Rewe enoi, doo habb ischere zugerufe: Ei Kättche, wo dusde donn su hordisch hierenne, mach doch emol longsom, odder hosde koo Zeit?

Doo isse stiehgebliwwe unn hott gesaad: Ei Honnes, eischendlich habb isch koo Zeit, awwer enn Aacheblig kenne merr sesomme babbele. Wie giehderrs donn?

Gut, habb isch ze Antwort gewwe, unn dir? Unn was mächden de Schorsch?

Mir, hotts Kättche gesaad, giehts gut, awwer de Schorsch hoggt dehoom unn dut motze. Unn warum dess?, habb isch se gefroochd.

E Kloonschkeit, seets Kättche, werklisch nor e Kloonschkeit. Den hadd isch heit moie fortgeschickt, er soll merr su e paar Sache holle, awwer alser zuriggkumme iss, hadder grad dess, was isch gebraucht hädd, nitt debei.

Du wollsdem doch immer enn Zeddel mettgewwe, habb isch gesaad, hässde dess gemacht, donn wär dess nitt bassierd.

Dess Kättche hott mich su rischdisch schebb oogeguggd. Jetz dust du aach noch doodemett oofonge. Dess wollt isch joo mache, awwer naa, de Herr hott druff bestonne, dasser dess sellwer mächt. Er hott aach vill uffgeschriwwe, awwer alser hoomkumme iss, hadder ebbes nitt debei. Doo habb isch dem Schorsch gesaad, du host was vergesse, jetzt giehsde grad nochemol hie, isch brauch dess doch.

Isch frooch: Ei was hott donn gefehlt?

Seets Kättche: E Päcksche rote Torteguss ferr e Erdbeertort hodder nitt gehabbd, awwer doodeferr enn Bund Radiesjer, unn wie isch de Schorsch gefroochd habb, was hosde derr donn uffgeschriwwe, doo hodder sojn Zeddel genumme unn druffgeguggd unn gesaad: Rote Torteguss? – den habb isch nitt uff moim Zeddel. Doo habb isch de Schorsch oogegauzd: Wennde derr den Guss nitt uffschreiwe dust, doo konnsden aach nitt mettbrenge.

De Schorsch hott donn gesaad: Isch habb noch gedenkt, irschendebbes fehlt noch, isch glaab, ebbes Rotes, unn doo habb isch halt Radiesjer mettgebrochd.

Radiesjer, Radiesjer, habb ischen oogegauzd, mett dene kann isch koo Erdbeertort mache, jetzt giehsde grad nochemol fort unn holst merr rote Torteguss.

Unn doo, frooch isch, hodder gemotzt?

Naa, seets Kättche, nitt doodriwwer, awwer weil isch emm uffen neie Zeddel geschriwwe habb: Roter Tortenguss. Er hädd den Guss vergesse uffzeschreiwe, hodder doo gekrische, awwer su bleed wärer nitt, dasser dess, wessweesche er nochemol bei de Rewe misst, vergesse deet. Holl derr doi Zeich sellwer, wennde mich ferr su bescheuert halle dust – unn donn isser ab in de Keller, e Flasch Bier holle.

Isch saach: Unn jetz sitzder dehoom, dut motze unn e Bier drinke, debei hotts de Schorsch doch mett dene Radiesjer garnitt su falsch gemacht.

Warum donn?, hotts Kättche gefroochd.

Isch druff: Ei ersdens wussderr noch vunn ebbes Rotem unn doo hodder halt Radiesjer mettgebrochd. Unn zweitens hadde merr uns deletzd unnerhalle iwwer Gemies unn Salat unn su Sache unn doo hott de Schorsch gesaad: Radiesjer sinn moi liebste Obst. Unn waaßde aach warum? Weil isch mich immer freie due, dass isch die noch vunn owwe seh. Unn doodriwwer, lieb Kättche, sollst Du dich aach freie.

Eiern Honnes